

ledes forekommer det mig ogsaa at stemme aldeles med Sagens Natur; thi at henvide den Art Spørgsmaal til Domstolene forekommer mig at ville være at indføre en complet Ubetydelighed i det Slags Forhold. Der er jo ganske vist store og vigtige Interesser, som kunne være knyttede til en Biveis Bestaaen; den kan for en Mand være af en saadan Vigtighed, at man forsaavidt ikke kunde have Noget imod, at denne Interesse blev tagen under Domstolenes Paakjendelse, men Domstolene kunne i de Forhold, som forelægges dem, ikke tage Hensyn til, om en Interesse er større eller mindre, de maae ligesaa vel tage Hensyn til den allermindste og ubetydeligste Interesse som til de større; om det endogsaa blot er af reen Stridighed, at Nogen gjør Indvending mod en Forandring i et Forhold, med Hensyn til hvilket han mener at have et Krav, ere Domstolene, naar det virkelig er et Krav, der henhører under deres Resfort, ligesaa vel forpligtede til at tage Hensyn til en saadan paa complet Stridighed bygget Opposition som til en Opposition, der er bygget paa vigtige Interesser. Derfor forekommer det mig, at man ikke paa nogen Maade kan ønske, at disse Forholds Bedømmelse skulde henhøre under Domstolene. Vilde man henzlægge dem under disse, maatte man i alt Fald gjøre det paa en ganske anden Maade, end det er skeet i denne Lov, hvor der ikke engang er forsøgt paa at begrænse de Interesser, som kunne træde frem for Domstolene og kræve Beskyttelse, men jeg troer rigtignok, at det ikke vel vilde lade sig gjøre, jeg troer, at det ikke vel er muligt at indføre en saadan Begrændsning, uden i alt Fald ved et heelt nyt Lovforetagende, og overhovedet finder jeg, at man vil gjøre rettere, og at det vil stemme bedre med disse Forholds Natur, naar man bliver ved den bestaaende Lovgivning. Det er derfor, at den ærede 3die Landssthingsmand for Ode Kredts og jeg have foreslaaet, at det sidste Stykke af denne Paragraph skal udgaae, og her maa jeg maaffee med den ærede Formands Tilladelse med det Samme tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til et andet Forslag, som vi have stillet til § 17, fordi denne Bemærkning forekommer mig nødvendig til at

supplere min Argumentation her. I § 17 er der foreslaaet, at §§ 1—13 i Forordningen om Veivæsenet af 13de December 1793 skulle sættes ud af Kraft, og deri have vi fundet et nyt Beviis paa, at man har tænkt sig en Forandring i den bestaaende Lovgivning med Hensyn til dette Spørgsmaal; idetmindste vil der for dem, der skulle anvende Loven, let kunne være Grund til den Formening, at der er paa tænkt en Forandring i denne Henseende; thi ved denne Bestemmelse er jo § 12 i Forordningen af 13de December 1793, hvoraf jeg før citerede et Stykke, erklæret for ophævet. Vort Forslag gaaer da ud paa, at denne Paragraph ikke skal erklæres for ophævet; men deraf følger dog ikke, at Paragraphen i det Hele og i alle Henseender skal vedblive at staae ved Magt, idet det jo fremdeles bliver staaende i Slutningen af § 17, at „alle ældre Lovbestemmelser, der ere i Strid med nærværende Lov, sættes, forsaavidt de endnu ere gjældende, ud af Kraft“, Meningen af at lade § 12 udgaae i Begyndelsen af Paragraphen kan kun være, at § 12 fremdeles bliver bestaaende, forsaavidt den indeholder nugældende og gyldige Bestemmelser. — Endnu skal jeg, idet jeg saaledes anbefaler det af os stillede Forslag, kun tilføie, at det ogsaa har været et Motiv for os til at stille Forslaget, at vi troe, at det er af meget stor Vigtighed, at Sogneforstanderskaberne og Amtsraadene ved at tage de Bestemmelser, der ere omtalte i den foregaaende Deel af § 6, nøie have for Øie, at de ikke blot have at tage Hensyn til det Offentliges Interesser, det Almenes og Communens Interesser, men at ogsaa de Privates Interesser paa ingen Maade kunne betragtes som Noget, de ved Spørgsmaal om Veies Nedlæggelse, især naar der endogsaa er Tale om at disponere over det Jordsmøn, der har været anvendt til Veie, kunne lade ude af Afgt. Dette Hensyn have vi frygtet for, at disse Autoriteter let kunde finde Anledning til mindre at tage i Betragtning, naar den sidste Deel af Paragraphen, som den findes i Lovforslaget, gav Anvisning til, hvorledes de, der formene sig forurettede, kunne søge deres Ret beskyttet. Jeg troer, at det er af Vigtighed, at disse Autoriteter, Sogneforstanderskaberne og Amtsraadene, tage i